

Volejbal

31. březen 2007

Byl poslední březnový den a pokud mi ještě alespoň trochu slouží paměť, byl to den nádherný. Nebe bylo nádherně modré, slunce svítilo a jaro bylo nejen cítit, ale i vidět. A náš kmen se rozhodl, že bude taky trochu sportovně aktivní. Akce volejbal se plánovala dlouho. Moc dlouho. Už ani nevím, jak moc dlouho. A nebýt aktivní Lenky, asi by se ani nikdy nedoplánovala. Sehnala nám levný pronájem tělocvičny na Hanspaulce a donutila všechny, abychom se vyjádřili k navrhovaným termínům jak z hlediska data, tak z hlediska času. Bylo to náročné, ale zvládli jsme to. Minimálně tu dohodu a Lenka i následnou rezervaci. Dál už to začalo být krapánek složitější.

V ten osudný den jsme se sešli já, Lenka, Lenky bratr Lukáš a Lenky kamarádka Eva na Hradčanský, abychom se společně a s dostatečným předstihem dostali na místo určení a sehnali osobu odpovědnou za tělocvičnu. Sraz i odjezd autobusem jsme zvládli. Výstup z autobusu taky, ale tím to tak nějak skončilo. A začalo něco jiného a to se nazývá komplikace. Sice jsme našli sportovní areál, sokolovnu nebo co to bylo, školu a já nevím co ještě, ale to bylo asi tak vše.

Nejdřív jsme nemohli najít pořádný vstup do sportovního areálu a obešli ho ze všech stran, abychom zjistili, že před vstupem jsme celou dobu opravdu stáli. Našli jsme i nějakou budovu, kde by se mohli nalézat i lidé, protože těch tam bylo opravdu poskrovnu. No v pochybné budově někdo byl a na můj dotaz, jak se dostat do tělocvičny jsem byla obdařeny podivným pohledem a ještě podivnější informací, kterou jsem nepochopila.

Inu dobrá, jdeme prohlížet budou, kde se naše vysněná tělocvična nalézá. Zvonění bylo bez efektu. Bušení na dveře (a ne jedny) bylo bez efektu. Byl tam teda takový domek, ale u něj nenašel odvahu nikdo, aby zazvonil. No tak jsme se chvílemi opalovali na sluníčku, sledovali ploštice a dohadovali se, co bude dál. Blížila se tuším že 11 hodina dopolední a k nám se měl přidat zbytek v tuto chvíli pomalu již válečné výpravy. Ten se k nám opravdu přidal, ale my stále neměli klíče ani ponětí, co dělat dál. Tuto část tvořil Yuči, Wanyanka, Tina a Míša (Tiny kamarádka).

Naštěstí se z pochybného baráčku u tělocvičny vynořil jakýsi muž a my našli odvahu mu říci o našem trápení. Slova dopadla na úrodnou půdu. Byl to přesně ten člověk, co jsme ho snad hodinu sháněli. Sice vůbec nevěděl, že by měl někdo přijít, protože ho nikdo neinformoval, ale ukázal nám vchod, předal co bylo potřeba a ukázal a řekl co jsme potřebovali vědět a slyšet.

Tak tedy hurá do sportovního a do tělocvičny. Našli jsme síť a po dalších menších komplikacích (nemohli jsme najít kličku na utažení sítě). Síť byla úspěšně pověšena, míč vytažen. Teda míč no, taková pucka splasklá která byla ráda, že ještě drží tvar. No tak to potěš koště. Naštěstí se milý pán objevil, jestli je všechno v pořádku a tak jsem měla šanci vyjednat dohuštění míče.

Tak a mohli jsme opravdu začít hrát volejbal. No dobře, volejbal je asi tak poslední slovo, kterým bychom mohli nazvat to, co jsme tam předváděli. Až na pár, jednu, výjimek (mimo kmenových) jsme do toho plácali, jak... nooo nebudu se vyjadřovat. Bohužel mi připadalo, že občas chyběla i snaha se dohodnout na pravidlech, cvičení a podobně. Škoda. Nebyla jsem jediná, kdo měl podobný pocit. Proto taky píšu tento zápis já, protože dotyčná osoba neměla sílu podat o volejbale hlášení.

Volejbal byl tedy zavrhnut a vrhli jsme na ringo. To mělo rozhodně větší úspěch, snahu, um a vůbec bylo nějaké živější. I když největší úspěch jsem měla já s pokusem vyšplhat na lano, kde jsem zjistila, že už to opravdu neumím a chvilkové blbnutí na náradí. Ale i přes to všechno nám uběhly dvě hodinky jako nic a myslím, že nakonec i docela příjemně.

Odevzdali jsme klíče, došli na autobus a za neustálého povídání jsme se postupně rozešli každý svým směrem.

Arja

